

at man har kunnet gaa med dernede i Folketinget. Jeg ved ikke, hvad der er Skyld deri. Tegningerne, saaledes som de forelaa i det første Hæfte, altsaa Reproduktionerne af de tre præmierede Planer, vare jo saa overordentlig smukt udførte, de havde ved sig — og ganske særligt erkender jeg det for Thorvald Jørgensens Vedkommende — noget overordenlig bestikkende. Der er ingen Tvivl om, at det er en Kunstner, der arbejder meget smukt. Men jeg kan dog ikke lade være, naar jeg ser paa den Façade, der vender ud mod det, som nu skal kaldes Rigsdagsgaarden, at sige: Ja, paa Papiret ser det meget nydeligt ud, men jeg er tilbøjelig til at tro, — uden at jeg vil gaa Arkitekten for nær, da det jo er hans Sag og ogsaa hans Pligt, at fremstille det saa smukt som muligt —, at naar denne Façade ser saa bestikkende ud, hviler det paa, hvad man kan kalde en arkitektonisk Snedighed. Ærede Medlemmer kende fotografiske Snedigheder, ærede Medlemmer ville i illustrerede Blade have set Billeder af Ryttere, som ride op ad Jordvolde saa stejle som en Væg, og som foretage Spring, som ingen Rytter eller Hest kan præstere, men det har vist sig, det var for nogle Aar siden, at det kom frem, at det hele kun er fotografiske Snedigheder. Jeg tror, at noget saadant ogsaa gælder her. Som Tegningen foreligger paa Papiret er den meget smuk, men naar en Beskuer vil gaa hen i Rigsdagsgaarden og se Rigsdagsbygningen i Virkeligheden, vil han ikke kunne komme i den Afstand fra den og ikke kunne opnaa det Perspektiv, som er nødvendigt for, at det hele skal tage sig saa smukt ud som paa Tegningen. Det er muligt, at disse skønne Tegninger have blændet Folketingets Medlemmer, saaledes at Forslaget er blevet vedtaget der, ved Hjælp af Socialdemokraternes Stemmer, thi det er jo ikke alle Regeringspartiets Folk, der have stemt for Regeringens Plan. Nu er Sagen altsaa afgjort i Folketinget. Men der har dog allerede der hævet sig Røster, som sige: Hvem ved, om den Rigsdag, der sidder om 10 Aar, naar Christiansborg Slot er færdigt, i det hele taget har Lyst til at flytte ind i den ny Bygning; vil ikke da denne Rigsdag, som mulig er endnu mere demokratisk end den nuværende, sige: Nej, vi ville have vort eget Rigsdagshus. Saaledes som Udviklingen skrider frem, er det jo ikke ganske udelukket, at det vil gaa saaledes. Vi staa nu imidlertid overfor den Kendsgerning, at Folketinget har vedtaget Forslaget, og

at det derefter er kommet herop. Jeg vil da henstille til ærede Medlemmer, om de finde, at det er rigtigt, at en Sag som denne, der virkelig er af national Betydning, og for hvilken heldigvis mange føle varmt og oprigtigt, skal jages igennem her paa to Dage, uden at vi kende noget som helst til den. Jeg haaber, den ærede Minister vil kunne fortælle mig, at jeg har Uret i denne Paastand, men jeg tror, at den er rigtig, og jeg finder, det bør fremhæves saa bestemt som muligt, at vi ikke vide noget som helst om, hvad vi vedtage. Finde De Herrere det virkelig forsvarligt at vedtage en Sag uden Udvalg og uden at kende noget til, hvad det drejer sig om? Her synes jeg dog, at der var Anledning til at lade falde et Par Ord om Landstingets Værdighed. Her undrer det mig, at de ærede Medlemmer, der særlig repræsenteres af det kongevalgte Medlem, der nys talte (Carstensen), og som jo ellers altid ville holde paa Landstingets Værdighed, se bort fra den og gaa med til dette. Jeg forstaar det ikke. Det er sagt: vi tør ikke; gøre vi ikke Sagen færdig nu, saa faa vi den ikke afsluttet, saa bliver Christiansborg Slot ikke genopført, saa bliver Ruinen liggende, som den har ligget i 22 Aar. Men det er ikke rigtigt, naar man taler om de 22 Aar; man maa fraregne den Tid, hvori det ikke kunde genopbygges paa Grund af de politiske Forhold. Den Tid, hvori man har været enig om Genopførelsen, er ikke en Gang $2\frac{1}{2}$ Aar, og der blev udtalt i Folketinget, at Loven af 1903 var ensbetydende med en Villiestilkendegivelse om, at Christiansborg Slot skal genopbygges. Jeg har den Overbevisning, at nu, da ogsaa Socialdemokraterne ere gaaede med til Sagen og ville stemme derfor, vil der, dersom Sagen gik i Udvalg, kunne skaffes alle de Garantier, som De Herrere kunne ønske sig, for at Sagen ikke skal løbe ud i Sandet, selv om man, som de af mine Meningsfæller, paa hvis Vegne jeg taler, mene, gør et Forsøg paa at faa noget bedre end dette, thi det er jo saadan, at Anbefalingerne for dette ukendte, der i Øjeblikket foreligger, ere og maa være svage og vage. Der er ingen Begejstring, kun en Tilfredshed over, at vi nu komme af med denne Sag. Det er den samme Følelse, som saa ofte gør sig gældende ved Samlingens Slutning: Lad os blive færdige. Men det er Synd mod denne Sag, og det er Synd mod vort Land; Folket vil fortryde det, og den Tid vil sikkert komme, da man erkender, at hvis det nogen Sinde har været sagt med Rette, at